

ation, at der ville være nogle, f.eks. børnehaver eller plejehjem, som ville have mange ansatte til rådighed, altså der, hvor de deltidsansatte har takket ja til tilbuddet om at få en fuldtidsansættelse, mens andre arbejdspladser må stå med ubesatte stillinger, fordi medarbejderne ikke har ønsket at takke ja til tilbuddet.

Så jeg synes, at der er en række spørgsmål knyttet til det forslag, som SF kommer med, men det ændrer ikke på, at jeg synes, at der er noget paradoksalt ved den situation, vi står i, og at jeg derfor synes, at det er helt rigtigt af SF at rejse problemstillingen i et beslutningsforslag.

Kl. 15.35

(Kort bemærkning).

**Jørgen Arbo-Bæhr (EL):**

Jeg forstod på to punkter ikke rigtig fru Elisabeth Gedays ordførertale. Det ene punkt var, at det øjensynligt i vid udstrækning skulle være nødvendigt at få ansatte til at skifte arbejdsplads eller have flere job på grund af det her forslag.

I den forbindelse vil jeg bare bede fru Elisabeth Geday om at kommentere, om ikke det er rigtigt, at der f.eks. i daginstitutionerne er brug for, at der faktisk er flere pædagoger i forhold til børnene. Så hvorfor ikke løse det problem ved de daginstitutioner, hvor der er mange deltidsansatte, at sige: I stedet for at der skal ansættes en mere, kunne de to pædagoger, der er på 28 timer, og den ene, der er på 32 timer, arbejde fuldtids? Det er jo en forholdsvis enkel måde at løse problemet på.

Jeg ved godt, at det koster penge, men er det ikke også en del af den måde, vi får løst problemet med flere hænder i den offentlige sektor på, at vi faktisk investerer i det? Og det her er den letteste og enkleste måde at investere på.

(Kort bemærkning).

**Elisabeth Geday (RV):**

Jeg vil ikke afvise, at det ville være den rigtige løsning nogle steder. Men hvis hr. Jørgen Arbo-Bæhr rigtig tænker sig om, tror jeg også, at han vil være enig med mig i, at det måske ikke lige er her på Christiansborg, at den beslutning skal træffes. Den beslutning, om det er den løsning, man skal vælge, ligger altså bedst ude i den enkelte kommune eller ude på den enkelte arbejdsplads.

Hr. Jørgen Arbo-Bæhr kan jo heller ikke afvise, at gjorde vi, som SF her foreslår, helt fuldstændig lige ud ad landevejen, så ville vi komme i den situation, at det var de ansatte selv, der

bestemte, om de ville op på fuld tid eller de ikke ville op på fuld tid. Og det ville ikke nødvendigvis være den mest hensigtsmæssige prioritering af arbejdskraften.

Vi i Det Radikale Venstre er meget optaget af, at der navnlig bliver sat ekstra kræfter ind der, hvor behovet er stort. Når det gælder daginstitutioner, er det jo i særlig grad de daginstitutioner, som har mange tosprogede børn, og som har mange børn med sociale problemer og børn med forældre med forskellige slags belastninger, hvor der er behov for at lave en større voksenbemanning. Men med det forslag her, hvor vi i København sidder og beslutter, hvad der skal ske i Hjørring, har vi jo ingen sikkerhed for, at det lige præcis er de rigtige steder, der kommer de flere ressourcer, der er brug for.

(Kort bemærkning).

**Jørgen Arbo-Bæhr (EL):**

Jeg er i hvert fald glad for, at fru Elisabeth Geday giver mig ret i, at der i hvert fald nogle steder er brug for flere hænder, og vel også, at det her forslag er en mulighed for at skaffe de flere hænder i en tid, hvor der ikke er så meget ledig arbejdskraft.

Den anden ting, der undrede mig lidt, var det med, at det var et kraftigt anslag mod ledelsesretten. For når det handler om at tvinge ansatte på grund af mangelen på arbejdskraft, er De Radikale jo fuldstændig uhammede i den måde, hvorpå man vil tvinge ansatte til f.eks. at arbejde længere ved at afskaffe efterlønnen. Men når det handler om at tvinge arbejdsgivere på grund af mangelen på arbejdskraft, er De Radikale øjensynligt meget opsat på, at arbejdsgiverne skal fredes og vi ikke skal gøre noget med hensyn til ledelsesretten.

Er det virkelig radikal politik, at man på den måde sådan gerne vil tvinge de ansatte, men ikke tvinge arbejdsgivere?

(Kort bemærkning).

**Elisabeth Geday (RV):**

Jeg tror, at sagen i den her sammenhæng er, at Enhedslisten nok er det eneste parti her i Folketinget i dag, som ikke anerkender ledelsesretten. Ledelsesretten har bestået, siden hovedforliget blev indgået i 1899, og jeg må sige, at jeg anerkender, at den person, som ansætter, også har retten til at lede og fordele arbejdet. Det ved jeg godt at hr. Jørgen Arbo-Bæhr med den baggrund, han har, og Enhedslistens politik i øvrigt ikke nødvendigvis er enig i. Men det er jo altså